

si nebyl vědom osobních obětí, které přinášel. I přes několik vztahů zůstával stále bez dlouhodobé partnerky. Na dotazy, kdy si konečně někoho najde a usadí se, reagoval jen úsměvem a mávnutím ruky.

Letmo kouknul na hodinky a brzy nato se ozval zvonek. Rozloučil se s matkou a odešel k taxíku, který jej odvezl na letiště.

Cesta do Londýna byla rychlá a pohodlná. Prošel dlouhou chodbou, až se dostal do ohromné haly. Za ty roky se tu plno věcí změnilo. Vydal se s ostatními pasažéry k místu, kde byly boxy se světelným označením čísla letu a s uloženými kufry a jinými batožinami tohoto letu. Souběžně se stále rozhlížel, jako by někoho hledal. Již spatřil své číslo letenky a k tomu přiřazené číslo úložného prostoru. Vydal se ke stěně, přiložil svou letenku ke čtecímu zařízení a dvířka, za kterými bylo jeho zavazadlo, se otevřela. Konečně. Zakroutil nechápavě hlavou, když zjistil, že má kufr uložen v úrovni jeho ramen. Uchopil jej za držadlo, rychlým pohybem jej vytáhl a dvířka opět zavřel. Jeho paže s těžkým kufrem se zhoupla a kufr zajel až za jeho postavu, kde narazil do dalšího cestujícího.

„Dávejte pozor, sakra!“ zaznělo za jeho zády. Otočil se a uviděl mladou dámu s krátkými vlasy a modrýma očima. Její krása ho ohromila.

„Neumíte mluvit?“ zeptala se s rozladěním, které jí neuvěřitelně slušelo. Dlouho na ni hleděl a na jeho tváři se objevil tichý úsměv.

„Baví vás to? To nemyslíte vážně!“ pokračovala s mračícím se obočím. Čím více se zlobila, tím více jí to slušelo a situace se stávala směšnější.

„Ne, v žádném případě. A velmi se omlouvám. Nechtěl jsem vás zranit,“ odpověděl Daniel, přičemž si myslel, že tím dialog skončil. Ale slečna měla jiný názor.

„Nejste tu sám. Představte si, jak by to vypadalo, kdyby se každý choval jako vy, jako slon ve sklenářství,“ odvětila, což ho zaskočilo.

„Tak už jsem se omluvil, a pokud to pro vás není dost, zkuste cestovat způsobem, kde se setkáte méně s lidmi, třeba nákladákem, paní Perfektní,“ řekl Daniel. Mladá žena zůstala překvapeně stát a chystala se k protiútok. Neměla však šanci. Daniel se k ní otočil zády a odcházel pryč. K odvážné mladé dámě se připojila její přítelkyně, jejíž zrzavé vlasy upoutávaly na sebe okolní veřejnost. Tato konverzace s mladou ženou se mu vryla do paměti natolik, že se ještě před odchodem z haly musel otočit a podívat se na ni znovu.

„Prosím tě, kde seš?“ pronesla a na krátký okamžik pohlédla na muže, se kterým se tam Nicol vybavovala.

„Ale prosím tě, nějaký venkovský trouba se tu chová jako slon v porcelánu,“ odpověděla dívka s krátkým účesem. Daniel to zaslechl, ohlédl se a chtěl odpovědět. Nakonec se ale jen pousmál nad situací. Zároveň spatřil ženu se zrzavými vlasy, jak naklonila hlavu na pravou stranu a pokrčila rameny, jako by se chtěla za svou kamarádku omluvit. Ta s krátkým účesem mezitím upravovala jejich kufry.

Daniel pokračoval dál svou cestou.

„Měla by ses trochu krotit a mluvit potichu, Nicol. Určitě tě slyšel,“ řekla druhá.

„A víš, že je mi to úplně jedno, Frederiko? Taky tu stojím ve frontě a do nikoho nevrážím,“ odpověděla Nicol.

„Neudělal to schválně,“ bránila ho Frederika.

„Ale já vím. Prostě mi bouchly saze,“ řekla Nicol a usmála se na svou kamarádku.

„Chudák, ten den mu začíná báječně,“ poznamenala Frederika a obě se rozesmály. Pak společně pokračovaly ven z haly.